

IVANA ONDRIOVÁ

NEVIDITEĽNÁ MEGI

a jej (pred)posledný rok na základke

PERFEKT

ZAČIATOK...

Som celkom normálna

14

Mám ešte len (alebo už?) štrnásť.

Príšerný vek a príšerné meno, že Magdaléna. Keby ma aspoň volali Megi. Ale nikto mi tak nikdy nepovedal, lebo ako Megi rozhodne nevyzerám. Vravajú mi Lena či Lenka, aj keď im vysvetľujem, že je to predsa celkom iné meno. Bez efektu.

Mám vyrážky na brade a najmä na čele, preto nosím hustú ofinu. Mama vždy lamentuje, vraj to je dôvod, prečo slabo vidím. Pravda je, že nevidím, lebo som krátkozraká, a to až tak, že miesto ľudí na druhej strane ulice vidím iba také neidentifikovateľné mazanice. Pre mnohých som horenos, pretože ich nezdravím. A ja som len slepá... Okuliare si však nedám ani za nič, lebo som v nich ako babka Helena. Mama totiž šetrí a nekúpi mi kvalitné rámy. Chlácholí ma, že v tých kostených ružových, ktoré vyzerajú, akoby prežili hádam aj druhú svetovú, vyzerám milo ako také dievčatko. Ibaže ja som už ôsmačka.

Zožieram sa pre svoje predné zuby, medzi ktoré mi musela dať zubárka kúsok bielej plomby po tom, čo mi do nich Alica hodila tvrdú kriketovú loptičku a zlomila hornú jednotku. Bojím sa nimi hrýzť, aby mi náhodou nevypadla. Vlastne sa bojím, že mi spomedzi zubov vyletí tak či tak a ostane mi medzi nimi dvakrát taká medzera, ako má speváčka Madonna. Teda vlastne diera.

Preto sa neusmievam. Hlavne nie naširoko, uvoľnene, aby mi nebolo vidieť oba rady zubov. Maximálne iba na pol úst, takže vyzerám poriadne trápne.

A to najdôležitejšie, najdôležitejšie pre moju mamu... *ešte som to nedostala*. Všetky spolužiačky už áno, v šiestom či siedmom ročníku, a hrdo sa tým chvália na wéckach. Ja stále len čakám a modlím sa, aby som bola normálna a mama sa ma prestala toľko vypytovať na moju epizódu, ako to trápne nazýva. Mám pocit, že iné debaty už ani nevedieme, iba tie o mojej nedostavenej menštruácii. A to budem mať v decembri pätnásť.

Všetci si myslia, že som mrzút, taká tichá voda, nezapadnutý článok v kolektíve a v depresii. Šprt, ktorý nikam nechodí, nie je za žiadnu srandu a stále len kreslí a kreslí... V lavici, na obede, na toalete, keď kráčam zo školy domov, doma, večer, v noci, nad ránom. Skicujem kníšuče sa stromy, trúbiace autá, pouličné lampy, vysvietený obchodčák, holuby pod lavičkou, vyvrátený smetný kôš, kráčajúce telá.

A jeho...

JEHO, JEHO A ZNOVU JEHO. Prsty mám čierne od ceruzy a zošit plný čmáraníc. Presne tak tomu vravia u nás doma. A najmä mama.

KEBY LEN VEDELA...

KEBY LEN VEDELI AJ VŠETCI OSTATNÍ...

Aká ja som zamilovaná.

1. Kapitola

Moja mama mi vôbec nerozumie

Na temene hlavy som cítila jej pohľad. Pálila ma z neho pokožka pod riedkymi krátkymi vlasmi. Zadávala som sa na Biancu, ktorá ich mala husté a dlhé po lopatky, a závistlivo som vzdychla. Ona mala všetko, čo ja nie, a tak som sa často hnevla na Boha aj na rodičov, že jednu dcéru obdarili krásnou pleťou, lesklými vlasmi, menštruáciou v ideálnom veku, prsami v správnom čase a ešte aj dokonalým lúbezným menom. A tej druhej nadelili to najhoršie z najhoršieho.

No dobre. Bianca mala viac ako len plombu medzi prednými zubami. Keď mala jedenásť, potkla sa o kocku pred našim činžiakom, kde už, mimochodom, nebyvame, lebo oco postavil dom v tichej štvrti. Takmer si vybila zub. Ostal jej síce v ústach, ale doslova visel z ďasna. Na stomatochirurgii ho pridrôtovali a zachránili. Bianca vtedy kričala tak nahlas, že som ju počula až dolu na parkovisku v aute, kde sme ju s ocom čakali. Na moju smolu jej zub opravili tak dobre, že rozdiel takmer nebolo vidieť. Bola len šanca, že jej sčernie a vypadne skôr, ako by chcela. Lebo jednoducho odumrie.

To bolo ale to jediné, kvôli čomu moja o dva roky staršia sestra trpela. Inak bola **dokonalá gymnazistka**.

„Hod' to do seba, Lena, o päť minút musíš vyraziť, inak nestihneš prísť do prvého zvonenia,“ vravela mi mama a neprestávala na mňa hľadieť pozornými očami, žmúriac nad šálkou s horúcou kávou.

Zrazu sa jej pohľad vyjasnil a mňa obliat pot. Asi už vedela, že tá obrovská kockovaná košeľa, čo mám na sebe, nie je moja. Bolo by čudné, ak by ju nespoznala, keďže patrí jej mužovi. Znovu som sa

totiž ocovi hrabala v skrini a hľadala niečo vhodné. Niečo veľké, čo mi zakrylo chudú postavu a dodalo mi objem.

Sklopila som zrak a začervenala sa pri spomienke, ako som mu pred pár minútami pod tričkami na hornej polici našla balíček kondómov. Nejde o ten balíček, ale o predstavu rodičov v tej intímnej situácii. Prežula som zvyšky tvrdej žemle so šunkou a vstala od stola s myšlienkou, že tam má tie kondómy v neotvorenom balíčku možno už roky a nepoužíva ich, lebo ich nepotrebuje.

V takom veku isto nie. Veď sú už starí..

Keď som nič nevravela, mama nesúhlasne pokrútila hlavou a k poháru so sirupovou vodou mi položila desiatový box.

„Zjedz ju celú. Aspoň raz! Nechápem, na čo ti ju pripravujem, keď sa jej nikdy ani nedotkneš.“

„Si piš, že ju po dvoch týždňoch budeš plesnivú vyťahovať z jej tašky,“ šplechla Bianca ironicky, dopila kávu bez kofeínu, ktorou začínala každé ráno, tváriac sa, že je už žena, a hodila si do úst kúsok jablka. To boli zrejme jej raňajky.

„Je to moja taška,“ namietla som a s batohom prehodeným cez plece som zamierila do predsiene.

„Čo to máš vlastne na sebe?“

Odkiaľ je tá košela?“

No zbohom. Súkala som si na nohy tenisky a tváril sa, že som maminu otázku nepočula. Ak by mi nad hlavou nestála Bianca, možno sa mi to prepieklo, ale tá bola ako matkina ozvena. Nenávidela som, ako sa jej vtiera. Ako sa ju snažila presvedčiť o tom, že je dobrá a poslušná dcéra. A pritom som počula, že za budovou školy vo veľkom vapuje so svojou partiou. Ešte pred pár dňami som veľmi